

TISZA-PARTI GONDOLATOK EGY TÁRSASHÁZI MŰTEREMBEN

A IX. Hunyadivárosi Napok alkalmával láthattuk Taska László gyönyörű festménykiállítását a Hunyadivárosi Közösségi Házban. Taska László azok közé az alkotók közé tartozik, akiknek nem „kenyere”, de lételeme a művészet. Elsődleges hivatása mellett végigkísérte életét a természet festése. Tájképek sokasága, s híressé vált lóportrék fémjelzik művészi előrehaladását. Munkái neves pályatárs, Dulity Tibor festőművész ösztönzésére és személyes közreműködésével kerültek kiállításokra. Művészetét Turai G. Kamil esztéta Paál Lászlóéhoz hasonlította. - Taska László a Hunyadivárosi Napok Tárlatának visszatérő kiállítója. Maga is hunyadivárosi, 1999 óta él itt a családjával. Művészi pályájáról a következőképpen vall:

- 1995-ben kezdtem komolyabban festegetni. Kezdetből a táj vonzott. A megindítóan „szépet”, a színek sokféleségét szeretem. Valamikor gyermekkoromban sokat rajzolgattam pasztellkrétával, majd ez egy ideig elmaradt az életemből. Maga a pasztellkrétakészlet is csak akkor került elő, amikor a fiainak kellett vele valami munkát készítenie. Figyeltem, ahogy dolgozik, s bizony, bele-beleszóltam. A vége az lett, hogy ő felállt, én pedig leültem, s elkészítettem helyette a rajzot. Nem sok idő múlva a feleségem rábeszélésére vettük meg az első pár tubus festéket az akkor még Munkácsy utcán található művészellátó szaküzletben.

Ezt megelőzően a nyolcvanas évektől kezdve egy túraszakosztály keretében rendszeresen jártuk családommal a természetet, s minden kiránduláson, túrán szebbnél szebb fotók készültek, melyek szinte kínálták, hogy érdemes lenne őket megfesteni. Így először a fotók alapján, később már a szabadban is elkezdtem tájképeket festeni. Bár ma már az állatokról, főként lovakról készült festményeim is legalább ilyen ismertek, én a mai napig elsősorban természetfestőnek tartom magam.

Eredeti szakmám géplakatos. A GAMF esti iskoláján gépészmérnöki végzettséget szereztem, majd a Gödöllői Egyetemen munkavédelemből államvizsgáztam. Fő állásom mellett igazságügyi szakértő voltam 25 éven át. 1978-tól munkavédelmi vezetőként, 1990-től nyugdíjazásomig a Biztonsági Szolgálat osztályvezetőjeként dolgoztam a Kecskeméti Baromfifeldolgozó Vállalatnál. Egykori főnököm vett rá a kedvenc lova megfestésével arra, hogy más jellegű képeket is fessek. Feleségem első hallásra óva intett, hogy „olyan jól megy már nekem a tájképfestés, kár lenne teljesen újba fognom”, de mire a csikó portréja elkészült, megváltozott a véleménye. Azonnal elkérte magának, s vagy hat-hét évig nem is engedte kiállításra vinni, nehogy „lecsapjanak rá”.

Amikor Miklós László elfoglalta a kecskeméti gyár igazgatói posztját, körbejárt mindent, így eljutott az én irodámba is, ahol a fal már tele volt a festményeimmel. Jelen volt köztük egy nagyméretű, 120x80-as vágatós fekete tálto kép is, amit a látogatóm azonnal elkért az igazgatói irodájába, később pedig meg is vásárolt. Halála után tudtam meg, hogy a lakásában tartott lovas képek között a fő helyre került. Nagyon szerette a lovakat, a munkája mellett a Magyar Lovas Szövetség főtitkára volt. Több mint féltucat festményem került az ő

tulajdonába. Rajta kívül is sokáról tudom, hogy visszatérő vásárlói a kiállításokra kerülő festményeimnek.

Az 1999-es Kettesfogathajtó Világbajnokság alkalmával Lázár Zoltán a maratonhajtás győzteseként kapott különdíjat. A szervezők kérésére a Katona József Színházban tartott díjátadó ünnepségen saját kezűleg nyújtottam át neki egy fekete lóportrét, s még ott a színpadon azt mondtam, hogy ezt a képet én nem ingyen adom: legközelebb egy világbajnok lovat szeretnék festeni. Nem sok idő kellett hozzá, és jött a megrendelés az egyik – csapat világbajnok – hófehér lipicai lovának a megfestésére 50x70-es méretben.

Dulity Tibor festőművésszel 2000-ben kerültem ismeretségbe. Ő rendezte az első kiállításomat is Kecskeméten a Tiszti Klubban. Előtte eljött a lakásomra, s arra kért, rakjak ki elé minden képet, azokat is, amelyeket magam előtt is szégyellek, hogy véleményt mondhasson rólam. A kiállított 40 képben benne volt a fehér lipicairól készített festményem is. A kiállításon felfigyeltem egy idős hölgyre, aki minden délután eljött, megállt a kép előtt, és sokáig nézte... A harmadik nap odamerészkedtem hozzá, s megkérdeztem tőle, milyen emlékeket ébreszt benne ez a kép. Elmondta, hogy ez pont ugyanolyan ló, mint amit 45-ben elvittek tőlük, s a képet látva felidéződik benne az egész gyermekkora. A kiállítás után a hölgy megkapta tőlem ajándékba ezt a képet.

Egy időben még katalogizáltam is a festményeimet. Ez a lista 280-ig elment, amikor közbejött egy nagyon súlyos, hosszú időn át tartó betegségem. Az első alkotói korszakomat a 60. születésnapom alkalmából rendezett 2002-es Tiszti Klub-beli kiállítás zárta, ahol egyébként három festményemet lopták el. Mondta is egy szintén festegető rendőrismerősöm, Marozsi Ferenc, hogy: „... hallja, ma már nem csak Picasso képeket lopnak”.

Betegségem időszaka máig fájó emlékeket ébreszt bennem. Kedves időtöltésem nyaranta a horgászat. Amikor a kemoterápia után megbénult lábbal hazakerültem, tulajdonképpen a Holt-Tisza partján töltöttem fel: abban a csendben, nyugalomban, madárcsicsergésben. Nézegettem a fakadó rügyeket, a susogó lombkoronákat, majd a sárguló, lassan pergő faleveleket, s lassan megérett bennem, hogy „mégiscsak elő kellene vennem az ecsetet”. Ez 2010 táján volt. Azóta megint folyamatosan festek, s ha most katalogizálnám a festményeimet, 460-470 körül tartanék. Ezek döntő többsége természetesen már nincs a tulajdonomban. Lakóhelyemen különböző intézmények, például a Kecskeméti Kulturális és Konferencia Központ, s a megyei Nyugdíjbiztosítási Igazgatóság kért fel kiállítási anyag bemutatására, de volt tárlatom más közeli településeken, például Lajosmizsén is. Legutóbb a Hunyadvárosi Községi Házban megtekintették a kiállításomat a szomszédos Természet Háza munkatársai is, és felkértek arra, hogy a képeimnek az ő galériájukban is legyen egy bemutatkozása. Erre 2014. szeptember 20. és október 4. között kerül majd sor.

Én amolyan csendes alkotó vagyok. Soha nem törekedtem a szakma széles körének elismerésére. Elég volt azok bátorítása, mellémállása, akiknek a véleménye fontos volt a számomra. Jólesik most visszaemlékezni Dulity Tibor egyszerű, de sokatmondó szavaira, hogy „különösen szép fákat” festek. A munkamódszeremről annyit, hogy sokszorosát dolgozom a képeimen annak, amennyit általában a festők szoktak. Nem követem azok példáját, akik munkáját tíz méterről kell nézni, mert ha már közelebb lépünk hozzá, csak elnagyolt részleteket látunk. Elmondhatom, hogy én egy levéllel többet elbajlódok, mint más egy egész fával. A centiméterről centiméterre nyomon követhető aprólékosságra azért is törekszem, hogy a festményeim kiállítási körülmények között, akár egészen közletről nézve is érzékletes, jó benyomást keltsenek. Erre a szinte gobelinszerű kidolgozottságra büszke

vagyok, erről senki nem tudna lebeszélni. Azt hiszem, a Taska-képeknek pont ez a sajátossága. Számos visszajelzést kaptam arra vonatkozóan, hogy festészetemnek ezt a vonását a laikus és a műértő közönség egyaránt nagyra értékeli. E naturalista jelleg mellett a tájképeim nemcsak a természetet ábrázolják, hanem az érzelmeim, hangulataim, belső életem sajátos kivetítései is. Épp nemrég jegyezte meg egy ismerősöm, hogy az újabb képeim mennyivel vidámabbak, oldottabbak, mint amelyek még a lábadozásom idején készültek. Ennek az alkotói folyamatnak tudható be, hogy időnként szükségét érzem egy-egy régebbi képem átfestésének – szinte teljesen újat alkotva ezzel: élőbbek lesznek a színek, jobban érzékelhetővé válik a táj mélysége... Sok örömet jelent nekem ez a foglalatosság, s még nagyobb öröm, amikor látom, hogy másoknak is tetszik.

Ha egy alkotóról azt mondják, hogy van múzsája, akkor az nekem a feleségem. Ha egy alkotónak van egy nagyon kemény kritikusa, akkor az szintén ő. Nem született még olyan munkám, amivel kapcsolatban ne kértem volna ki a véleményét akár félkész állapotában, akár folyamatában. Három napja festettem egy képet, amire azt mondta, hogy a folyó nagyon jó lett (a mindig változó vizet megfesteni egyébként szinte a legnagyobb kihívás a tájképfestő számára), de az erdő bizony egyhangú. Nem is nyugodtam, míg át nem festettem, s valóban sokkal jobb lett.

Hálás vagyok a sorsnak, hogy ecsetet adott a kezembe. Hálás vagyok, hogy életemhez ilyen társat kaptam, s hogy annyi nehézség után megtartott mégis egészségben, s boldogító, örökös munkában.

*Hunyadvárosi Hírmondó VI. évfolyam 2. szám
Lejegyezte: Kada Erika*